

Anmeldelse af Benny Lihme

CIRKUS ZORNIG^{*}

– det er aldrig for sent at få en dårlig barndom

*“Jo mere man afslører om sig selv,
des bedre kan verden lide én.”*

Forfatteren Leonora Christina Skov
efter lanceringen af hendes bestseller “Den, der lever stille”.

“Jeg er ekstremt bevidst om mine strategier.”

Lisbeth Zornig i fagbladet Socialrådgiveren

Lisbeth Zornig Andersen:
ZORNIG – FRA VREDE TIL VOKSEN.
Gyldendal 2018.
224 sider. Kr. 239,95.

2011 udkom en bog som med god grund vakte stor opmærksomhed. ”Zornig – vrede er mit mellemnavn” blev lanceret af Gyldendal som et vidnesbyrd om et liv i Underdanmark, ”som er skjult for de fleste.” Takket være Zornigs bog (rosende anmeldt af undertegnede i Social Kritik nr. 128, 2011 under overskriften ”Realiteternes Verden”) og en mere end almindelig imødekommende mediedækning, krydret med forfatterens omfattende foredragsvirksomhed, kan man nu logisk nok ikke hævde det samme om den nye bog, at den har en oplysende mission. Den danske offentlighed er jo, takket være Zornig og medierne, mere oplyst om underklassens liv, især på Lolland, end den er om overklassens liv i Gentofte.

Den historiske dimension får Zornig til at betegne sig selv som ”social krigsveteran”. Og følgerne af en barndom præget af kaos og seksuelt misbrug fra en stedfars side er ikke længere følger men senfølger. Den første bog om ”krigsskaderne fra barndommen” er desuden til lejligheden blevet historisk justeret, så den nu er en ”ungdomsbiografi”.

Den nye bog består af dagbogsnotater fra 2017 med nedslag i den ”sociale krigsveterans” tanker og oplevelser de sidste 30 år. Også breve fra ungdomsårene og, selvfølgelig, aktiviteter på Facebook danner baggrund for Zornigs tanker og kampe for at nå frem til det, hun betegner som ”et bæredygtigt liv”.

Lisbeth Zornig benytter sig en del af krigsmetaforer. I en arrogant afvisning af socialpsykologen Per Schultz Jørgensens nye bog om børn og robusthed, skriver hun således, at hans bog kan hun ikke rigtig bruge, den er for forældre med ”førsteverdensproblemer” mens hendes ærinde er at styrke ”underdanmarks jægersoldater”. Når Zornig taler om robusthed, er hun, modsat hendes forgænger som formand for Børnerådet, optaget af, ”hvordan vi får givet de omkring tyve procent udsatte børn jægersoldaterevner, så de tåler de slag og den usikkerhed, de uundgåeligt kommer til at opleve.”

^{*}) Lisbeth Zornig Andersens egen betegnelse i forbindelse med hendes deltagelse i Folkemødet på Bornholm.

Senfølger

På bogomslagets bagside står der, at forfatterens voksenliv stadig, her hvor hun fylder 50 år, er ”gennemsyret af senfølger fra opvæksten.” Disse senfølger kommer bl.a. til udtryk i ægteskabet med den tidligere erhvervsjournalist Mikael Lindholm.

Udover at være ægtemand er Lindholm også Zornigs partner og pengeansvarlige i Huset Zornig, der ikke, som nogle tror, er et velgørende foretagende. Om manden skriver Zornig: ”Mikael køber mit undertøj og alle mine kjoler.” Endvidere at han ”er sådan en, der får skræddersyet sine skjorter og habitter. Hans barndom på første klasse fornægter sig ikke.”

Mikael Lindholm forhandler konens honorarer, da det er en ”senvirkning”, at Zornig selv ikke tror, at hun er noget værd og derfor ikke kan finde ud af, hvad hun skal tage for en opgave. En bekendelse der skal tages med et gran salt. Andetsteds i bogen beretter Zornig således, før et arrangement – efter en nat med kun tre timers anspændt søvn (dårlig søvn er en senfølge), at det bare er sådan, *at the end of the day*, ”at ingen Lisbeth, ingen indtjening. Da jeg blev indlagt i sommers, bad en tredjedel af deltagerne på et foredrag, jeg skulle have holdt, om at få pengene tilbage, fordi Mikael måtte vikariere... De vil se giraffen.”

Ægtemanden bliver på kreativ og kommerciel vis koblet på hustruens ”senfølger” (af Zornigs forskellige foredrag anføres dog det om senfølger af seksuelle overgreb som det mest besøgte). For de trakasserier og konflikter som udspiller sig i ægteskabet, skyldes jo de senfølger, som Zornig har bragt med ind i ægteskabet. Vupti, de ægteskabelige problemer konverteres uden videre til en ny vare i form af skrivelser og foredragsaftener med ægteparret Zornig-Lindholm: ”Mikael og jeg har besluttet at holde foredrag om ”den besværlige kærlighed”. De sidste par gange, jeg har holdt oplæg om senfølger af seksuelle overgreb, har jeg taget ham med på scenen og spurgt, hvordan det er at leve sammen med mig. Og jeg kan mærke, at det er noget, folk kan bruge.”

En sympatisk pointe hos Zornig er her, at en svær barndom ikke giver ret til at opføre sig grimt over for andre: ”At have en svær opvækst er ikke en friбилlet til at være et røvhul. Slet ikke over for dem, der elsker dig.”

Kvindekamp

Lisbeth Zornig er en medie promiskuøs kvinde med en forbløffende evne til at styre medierne. Hendes ”indtryksstyring” qua identiteten som offer (det sociologen Goffman kalder ”impression management”) er en pendant til Hells Angels lederen Jønkes sublime indtryksstyring. Drabsmand og voldelig eller sexuel misbrugt og offer, i en medie sammenhæng er det samme logik.

Dog har Zornig måtte sande, at når det kommer til stykket, er der ingen der kan styre medierne. Et kapitel i hendes bog har således overskriften ”Politiken og Brønderslevmoren”, hvor det beskrives, hvordan Zornig måtte droppe en planlagt bog om den fængslede Brønderslevmoren Tina (fire år for misrøgt af sine børn). Den godt researchede artikel i Politiken, med Brønderslevmoren og dennes familie som kilder, afslørede Zornigs manipulationer som ”besøgsven” under den nordjyske kvindes fængselsophold.

I bogen her er det så tid til *pay back*: ”Det var efter angrebet fra Tina, at jeg udviklede mottoet ”Selvom du er udsat, kan du godt være et dumt svin.” Zornigs refleksion på forløbet lyder: ”Jeg havde ladet mig bruge, fordi jeg var starstrucked over, at en så ”berømt” kriminel ville lade mig fortælle sin historie.”

Starstrucked? Zornig opererer ud fra en bevidsthed, som vi ellers først og fremmest kender til i forbindelse med skuespillere, tv-værter, superrige, kongelige osv. På den anden side kan det siges at være logisk, at også den danske underklasse har sine stjerner. Zornig selv er jo én af dem og i hendes optik altså også ”Brønderslevmoren”.

Hvad kvindekamp angår, er der også den besynderlige historie, hvor SF socialministeren Annette Vilhelmsen for rullende tv-kameraer meddelte Zornig, at hendes organisation havde fået en milliondonation fra en statslig pulje. Hvad Zornig forståeligt nok sagde ja tak til, hvorefter socialministeren fik lov til at kramme fru Underdanmark, så hele Danmark kunne være vidne til den folkesocialistiske solidaritet med de svage.

Hvad der siden har været af politiske problemer for ikke mindst Annette Vilhelmsen, kan der skrives bøger om. I den foreliggende bog gør Zornig ikke læserne kloge på op-og-ned. Men vi får da at vide, at Vilhelmsen ikke nærer samme varme følelser for Zornig som tidligere: ”et års tid efter valget ser jeg hende på en konference og beslutter mig for at gå hen og spørge, hvordan hun har det efter det stormvejr, hun og jeg var igennem. Hun får øje på mig, da jeg står lige foran hende. Så drejer hun 180 grader om og stormer væk uden et ord. Det efterlader mig flov og vred.”

Eksotiske Lolland

For nylig kom Socialdemokraternes statsminister kandidat Mette Frederiksen galt af sted, da hun skulle berette for TV om hendes barndom i Aalborg. ”Hun snobber nedad”, lød en overskrift i Ekstra Bladet, da hun ifølge lokale beboere i Aalborg på et falsk grundlag havde forsøgt at sælge sin barndomsgade som et socialt belastet område. Forsøget på indtryksstyring for at fremstå mere folkelig mislykkedes. Måske kunne Mette Frederiksen have lært noget af Lisbeth Zornig, som stædigt holder fast i den barndom, som år efter år ligger længere og længere tilbage i hendes liv.

På baggrund af titlen ”Fra vred til voksen” kunne man forvente noget om den voksne kvindes akademiske og erhvervsmæssige karriere. Hvad der gjorde, at hun blev mønsterbryder. Tro mod Zornigs intimitets manifest er det imidlertid ret så uinteressante detaljer fra ægteskabet med Mikael Lindholm, som læserne spises af med.

Der er i bogen et omfattende genbrug af negative oplevelser fra barndommens tid. Forfatteren beskriver igen livet, som det var for hende som barn og ung. Og hun går videre end det og mere end antyder, at sådan var livet generelt for underklassen på Lolland. Zornig stigmatiserer øen, næppe til borgmestres og erhvervs- og turistfolks begejstring. På en måde lykkes det for Zornig at tage hele Lolland og Nakskov^{*)} som gidsel i hendes bestræbelser på at eksotisere by og ø som en farverig kulisse for hendes eget og familiens liv.

Selv om det har været en slem barndom, er der også plads til koketteri i ”Zornig – fra vred til voksen”. Når hun bevæger sig i de finere københavnske cirkler, kan det være sjovt at provokere med træk fra den lumpenproletariske baggrund på sydhavsøen. Når Zornig skriver, at ”der gik Lolland i den” eller at den og den fra middelklassen blev rystet over frontalsammenstødet med ”pigen fra Lolland”, at hun elsker turene til Nakskov og stamværtshuset Arken og skomagerpotten med moren, så er dette frydefuldt fremstillet og sætter de negative oplevelser i barndommen i parentes.

I bevidsthedssociologisk forstand kan Lisbeth Zornig ikke siges at besidde en proletarisk bevidsthed. Da hendes ældste bror skal begraves i Nakskov sendes der således bud efter præsten Flemming Pless fra Christianskirken i København. Fint skal det være, må mange lokale have tænkt, når øens egne præster sådan vrages.

Decideret underklasse romantiserende er Zornig i hendes beskrivelser af morens og brorens værtshusbesøg i kapitlet ”Familiehygge på stamværtshuset”.

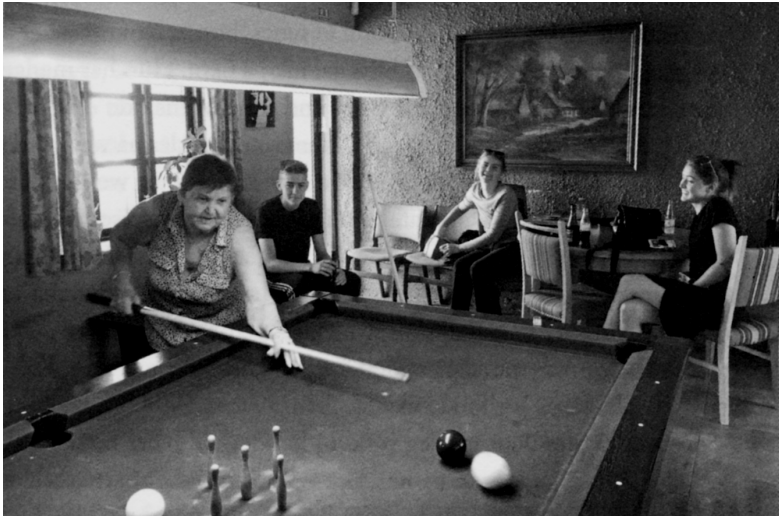
Broren, kaldet Monkey (!), beskrives som en begavet, betænksom og flot fyr på trods af manglende tænder og sorte negle: ”Han havde en fantastisk karisma og udstråling.” Tilsyneladende har Lisbeth Zornig fået overbevist tv-manden Anders Agger om brorens fortræffeligheder. I hvert fald følger Agger og et fjernsynshold broren gennem nogle dage ”på bunden af samfundet”. I dokumentaren ruller Monkey de daglige joints, henter Pokal pilsner og hakket okse i Brugsen, ser pornofilm og øser kærlighed ud over hunden mens han bralrende beretter til kameraet og den tilrejsende Agger, at han er far til otte børn, som er sat i verden med fire forskellig kvinder. Jamen, han kunne da godt tænkes at blive far nok en gang, selv om han skylder en halv million i børnepenge. Og i øvrigt ikke ser noget til de otte børn.

Så meget for den karisma. Nu var det jo folkekære skikkelser som Zornig og Agger, der lagde deres reputation bag uhyrlighederne, så det kan være forklaringen på, at der ikke kom en seerstorm (hvad der helt sikkert ville være kommet, hvis det havde været en muslimsk mand med et tilsvarende CV).

Lisbeth Zornig gav ikke udtryk for moralske skrupler, hvad angår brorens indhug i de offentlige udgifter og hans enorme omsorgssvigt af børnene. Her forholder det sig anderledes med en anden mønsterbryder, Karina Pedersen, der i 2016 udgav bogen ”Helt ude i hampen – mails fra underklassen”. En grovkornet kritik af underklassens snylter moral,

*) Andre end Zornig har udråbt Nakskov til at være en slags underklassens hovedstad i Danmark. Ikke mindst tv dokumentarserien i 2015 ”På røven i Nakskov” bidrog til udbredelsen af negative stereotyper helt uden en Jan Gintbergs ”på kanten” charme.

Nakskov udgør også kulissen i den kulørte spændingsroman ”Bundfald” (den er ikke spændende!), som Zornig har skrevet sammen med cøgte manden. Her går hovedpersonen Malene i byen sammen med veninden Connie. Som 14-årige knaldede de alle de mænd, de kunne få fat på (”mindst 100 før jeg blev 16”, siger Malene), hun blev misbrugt af stedfaren, voldtaget på børnehjemmet og ender som højtuddannet mønsterbryder og aktivist i selvtægsgruppen De brændte Børns Familier, der udarbejder pædofilister og opsøger pædofile og straffer dem. Bon appetit!

Lisbeth Zornig beundrede moderens evner ved billardbordet. Men ellers udtrykker hun i bogen et negativt syn på moderen, som værende "en meget dysfunktionel, dårligt begavet og alkoholiseret kvinde" (afstumpet og socialt tonedøv, lyver og har desuden ADHD). Bogens billedside viser dog en harmonisk relation mellem mor og datter. Fra at have hadet moderen ("Hun har været indbegrebet af noget meget ulækkert. Jeg har set hende knalde for mange mænd for næsen af mig, stønnende med ansigtet vendt mod mig."), har sygdom fremkaldt en spirende omsorg for moderen hos Zornig. I den forbindelse synes den næsten 50-årige datter, at vi læsere skal vide, at moderen charmerer sygehuspersonalet under sine indlæggelser og elsker, når den mandlige sygeplejerske "tager hendes temperatur i numsen." (Lisbeth Zornigs mor døde af lungekræft d. 8.2. 2018, red.).

som straks gav hende Liberal Alliances Joachim B. Olsen som en begejstret læser.

Som Zornig har Karina Pedersen en trist underklasse barndom bag sig. Og som Zornig er hun mønsterbryder. Der kunne være kommet en interessant ideologisk debat ud af mødet mellem disse to bøgers forskellige holdninger til offentlig forsørgelse. Dette er ikke sket, hvorimod de to damer har været ude i et offentligt nedværdigende personligt skænderi, hvor "Zornig gik i krig med Karina fra underklassen" ("Karina skylder mig rigtig mange penge"), hvorefter Karina kaldte Zornig for en løgner osv.

Intimisering

Lisbeth Zornig er en meget intimiserende person og forfatter, sådan én der som det mest naturlige skriver, at hun vil dele en række tanker og oplevelser med dig (altså mig). Hun skriver til mig som læser, at jeg skal tage godt imod hendes bekendelser. Men hun skriver også, at bogen er henvendt til de mange mennesker med senfølger, som kan spejle sig i den voksne Lisbeth. Spørgsmålet rejser sig, om man som mand der ikke lider af senfølger overhovedet har ret til at læse og anmelde bogen? Anyways, lad os sige, at det så er en ret, som jeg har taget mig i konkurrence med de kvindelige "anmeldere" fra den egentlige målgruppe, som skamrosede bogen på Huset Zornigs hjemmeside:

- Tak for ord på dæmonerne. *Helene*
- NU forstår jeg bedre mit reaktionsmønster. *Pia P*
- Tak for bogen og tak for dig!" *Sofie J.*
- Kære Lisbeth. Det er med stor fryd og glæde jeg læser din seneste bog. *Lene O*
- TAK Lisbeth! *Christina P*

Retfærdigvis skal en anden mandlig anmelder foruden undertegnede nævnes. Læge og sexologiprofessor Christian Graugaard gav således "Fra vred til voksen" fem hjerter ud af seks mulige i Politiken. Hvilket selvfølgelig rejser det spørgsmål, om det er den samme bog, han og jeg har læst?

Lisbeth Zornig beskæftiger sig mere med fattige end med fattigdom, dvs hun er groft sagt blottet for analyse til fordel for enkelt tilfælde. Og det vigtigste og altdominerende enkelt tilfælde er hende selv.

På den ene side forhindrer det ikke Zornig at knytte alliancer med generalister indenfor samfundsforskningen. Professor Inge Bryderup, der forsker i forsømte børns liv og institutionsanbringelser, lægger således som medlem af Zornigs "Advisory Board" navn og

prestige til Huset Zornigs signatur ”Nytænkning med hjertet” (en ikke særlig evidensbaseret signatur som nu er fjernet fra hjemmesiden).

Andre er af den opfattelse, at personen Zornig står i vejen for sagen. I journalisten og tv-dokumentaristen Ulrik Holmstrups nye bog ”Udsat for pressen. Journalistik, politik og forskning om børn i udsatte positioner” er der således et kapitel med overskriften ”Fænomenet Lisbeth Zornig Andersen”, hvor Holmstrup beskriver, hvordan han har brændt fingrene på dette fænomen for at konkludere, at man hverken kan basere en debat eller politiske initiativer på anekdotisk evidens – enkeltpersoners individuelle oplevelser: ”Og det er desværre det, der sker: Lisbeth Zornig Andersen bruger sin centrale placering i den socialpolitiske debat til igen og igen at fremhæve et bestemt eksempel: Lisbeth Zornig Andersen.”

Også samfundsforskeren Morten Ejrnæs er blevet konfronteret med Zornig. I Holmstrups bog er der et referat fra en høring på Christiansborg, hvor både Ejrnæs og Zornig var inviteret til at holde oplæg. På baggrund af egen forskning fremlagde Morten Ejrnæs nogle kritiske tal, som rokkede ved den gængse opfattelse af den negative sociale arv:

”Men der var én i salen, som ikke var imponeret. Da Lisbeth Zornig Andersen efter mit indlæg gik på talerstolen, indledte hun med at feje forskning, baseret på oplysninger fra flere hundrede tusind mennesker, til side. Hun henviste til sin egen statistik, hvor hun som den eneste af en søskendeflok på fire havde formået at bryde den sociale arv...”

Offer spekulation?

I en vis betydelig udstrækning kan en persons tidlige fortid siges at være stedet for sandhed. Alligevel rejser ”Fra vred til voksen” det spørgsmål, hvor langt tilbage i tiden en 50 årig kan følge én bestemt årsagskæde for at komme til en forståelse af sit liv og gøre det aktuelt ”bæredygtigt”.

Det spørgsmål rejser sig, om den selverklærede meget strategiske Lisbeth Zornig lige frem spekulerer i det seksuelle misbrug, som hun har været udsat for.

Tyngdepunktet i Zornigs selvfrestillinger har fra starten været en meget detaljeret beskrivelse af stedfaren Jans overgreb på hende med moren som et passivt vidne. Før den første bog udkom, lækkede Zornig de mest slibrige seksuelle detaljer til Ekstra Bladet. Så kom selve bogen, tv programmet ”Min barndom i helvede ” og foredrag landet over. Og så her en re-

prise i en ny bog med et kapitel med overskriften ”Mor vil du vidne imod Jan”. Igen skal vi høre detaljeret om, hvordan den 10-12 årige Lisbeth ikke havde sin egen seng i Torrig, da hun var mellem ti og 12 år, og hvordan moren lå vågen, mens ”Jan forsøgte at kneppe hende, mens han slikkede mig. Vi lå ved siden af hinanden på ryggen begge to, og han lå på tværs hen over os med pikken i mor og tungen i mit skridt.”

Zornigs detaljerede vedholdenhed begrundes med morens lige så vedholdende benægtelse af, at disse ting skulle have fundet sted. At hun ikke kan huske det, hvad Zornig ikke tror på. Hun vil have sandheden frem, hun vil have svar på de oplevelser, hun havde som barn. I denne fremstilling er det uklart, hvorfor moren skal vidne mod stedfaren, selv om hun jo er medskyldig? Hvorfor er der ikke blevet rejst en sag mod begge?

Den retssag som Lisbeth Zornig ønsker er aldrig blevet til noget, fordi moren ikke har villet vidne til hendes fordel. Hvad det kunne blive til var, at Lisbeth Zornig mødte uanmeldt op med et tv-hold hos stedfaren på dennes ydmyge Lolland bopæl i 2012. På tv-optagelserne kunne man se både husnummer og hvor huset ligger, så lokale beboere nemt kunne genkende Jan, der efterfølgende fik politibeskyttelse.

TV-dokumentaren som folkedomstol efterlod stedfaren som en af Danmarks mest forhadte mænd. Selv om han ikke erkendte sig skyldig i noget som helst, kan man godt være skyldig, når det er tv, der sammen med dele af befolkningen afsiger dommen.

Det er underligt og selvmodsigende, at Zornig ikke vil fortælle om hendes karriere i erhvervslivet og om den bemærkelsesværdige periode som formand for Børnerådet. Hun taler jo mønsterbrydernes sag, men hvilken glæde og inspiration, hvilke ”jægersoldater-evner”, kan misbrugte børn få af at blive fastholdt i en spejling af situationen som offer og en udtalt parole om, at det aldrig er for sent at holde fast i en dårlig barndom? Mønsterbrydningens kunst må da være at lokalisere de dynamikker og livs strategier, som kan føre til en overskridelse af identiteten som offer. Men Zornig er paradoksalt på dette punkt. Hendes tavshed om det voksne arbejdsliv er så påfaldende, at det spørgsmål uvilkårligt rejser sig, om den skyldes, at der ikke er penge i at skrive og holde foredrag om noget så kedeligt som Børnerådets arbejde, mens der er opmærksomhed og penge at hente i (sen)følgerne af seksuelt misbrug af børn?

Lisbeth Zornig overbeviser, når hun fastholder, at der er visse ting, man bærer med sig hele livet. Alligevel skuffer den nye bog med dens spekulative dyrkelse af allerede kendte seksuelle traumer fra barndommen. Hvorfor blive ved med så detaljeret at gå helt tilbage i barndommen for at følge en årsagskæde? Hvorfor ikke inddrage læserne i det voksne livs erfaringer og muligheder. Genbruget fra den første bog er trivielt læsning. Væk er den ægte vrede og den nødvendighed, som gjorde den første bog så vedkommende.

MOR-DATTER FORHOLD I SKØNLITTERATUREN

Litterært set er Lisbeth Zornigs nye bog ikke noget at råbe hurra for. Den er rodet, ofte vulgær i sine fremstillinger og alt i alt mere facebook end litteratur. Det litterære middel hos Zornig er præget af, at det skal tjene det særlige mål at råbe op om seksuelt misbrug af børn. Og at det er hende selv som person, der er den vigtigste historie i den store historie. Med Zornig er det som med de russiske Babushka dukker, den inderste dukke er altid Zornig selv.

Hvad fremstillinger af mor-datter relationer angår, er ny dansk skønlitteratur rig på kvalitet. Fx hos Anne-Cathrine Riebnitzsky i "Forbandede yngel" (2013) med indledningscitateret "Til-egnet dem, der voksede op i kaos." Først sent i livet må romanens hovedperson erkende, at faderen havde ret, når han barndommen igennem sagde, at hans kone var (sinds)syg. Først da indlæggelserne på psykiatriske afdelinger og diagnosen manio-depressiv stod som et klart mønster, blev det åbenbart, at "Far har haft ret hele tiden." Datteren var ikke blevet fysisk misrøgtet men psykisk udpint i dette familiedrama: "En af min mors største forbrydelser var, at hun aldrig var glad." Moderens selvmordsforsøg var det værste: "at jeg ikke var god nok til, at hun ville leve."

Hvad publicitet og ståen frem i medierne angår, må Vita Andersen sige at være Lisbeth Zornigs modsætning, da hun stort set siger nej til al offentlig stillen sig frem med hendes personlige skæbne. Hvilket ikke har forhindret, at hendes nye autofiktive roman "Indigo. Roman om en barndom" er blevet valgt som dansk kandidat til Nordisk Råds litteraturpris 2018. Weekendavisens litteraturanmelder Klaus Rothstein finder Vita Andersens roman om en kærlighedsløs og utryk opvækst på børnehjem og hos stedfortræderfamilier troværdig, selv om man som læser ikke kan vide, om bogen er sand.

I modsætning til Vita Andersen er forfatter kollegaen Leonora Christina Skov for nylig sprunget ud som én, der gerne deler ud til offentligheden af hovedstolen. I forbindelse med den vellykkede roman "Den, der lever stille", om en piges/kvindes higen efter sin mors kærlighed, har den tidligere fancy metropol forfatter kastet sig i armene på nye læsere landet over og erkendt, hvad Zornig længe har vidst, at jo mere man afslører om sig selv, des bedre kan verden lide én.

Også Kaspar Kaum Bonnén's fine erindringsroman "ind til min mor" (2016) om livet med en skizofren mor bør nævnes i sammenhængen her.

Tilsyneladende, det er hvad anmelderne siger, skal også Helle Helle's nye "de" læses. En roman om en 16-årig hovedperson og hendes enlige mor i Rødby i 80'erne....